

דניאל מטייל בדמיון

כדי להאזין לטקסט נא לחץ על

▶ 0:00 / 1:20 — 🔊

דניאל מטייל בדמיון

▶ 0:00 / 3:48 — 🔊

סיפור מאת: מיכל בן דוד

בינתיים, נהנה דוני לרוץ ולשחק עם כלבים שחלפו על פניהם. כאשר הגיעו למרכז השכונה, ראו אישה מדברת בטלפון. "כל יום, בדיוק באותה השעה, האישה הזו מדברת כאן בטלפון", אמר דניאל לאיילת. "אני חושב שהיא בהפסקה מהמשמרת בסופר, ומנצלת את הזמן כדי לדבר עם הילדים שלה או עם חברות".

"אבל היא בכלל לא לובשת מדים של סופר", אמרה איילת. "אני חושבת שלאישה הזו קוראים אלה ובכלל אין לה ילדים. היא יוצאת בשעה הזו כדי לדבר עם בן-הזוג שלה. לדעתי, היא מאוד אוהבת אותו", סיכמה איילת.

"לא קוראים לה אלה", אמר דניאל. "השם שלה הוא מזל, ויש לה מזל שהיא לא יודעת מה אנחנו חושבים עליה..."

דניאל ואיילת צחקו יחד, ופתאום אמר דניאל: "לא חשבתי שעוד מישהו ייהנה מהמשחק הזה כמוני. איזה כיף שגם את נהנית לדמיון יחד איתי".

"זה דווקא משחק כיפי מאוד", אמרה איילת. דניאל סיפר שהטילים עם דוני היו משעממים מאוד עד שהמציא את המשחק הזה. הוא עובר תמיד באותה הדרך, רואה לרוב את אותם האנשים, אז החליט להמציא להם אישיות.

"הצלחת להפוך משימה שגרתית (רגילה) למשהו מלא עניין וכיף", אמרה איילת. "אני אשמח להצטרף אליך לפעמים לטיולים. נבדוק יחד מה שלום אדון לאון ומה שלום אלה".

"מזל!" תיקן דניאל ושיניהם צחקו והחליטו להיפגש גם מחר כדי לצאת עם הכלב דוני לטיול.

יש כאלה שיוצאה לטיול עם הכלב נשמעת להם כמו משהו משעמם. אצל דניאל זה בדיוק להפך. בכל יום הוא מחכה לצאת עם דוני הכלבלב לטיול. מלבד (חוץ מ-) האוויר הפתוח, השמחה של דוני והשמירה על הכושר הגופני, דניאל אוהב מאוד לדמיון מה עושים האנשים שהוא רואה בדרך.

באחד הימים יצא דניאל לטיול עם חברתו איילת. פתאום אמרה לו איילת: "אתה שקט מאוד בטיול, דניאל. על מה אתה חושב?"

דניאל שם לב לכך שהוא אכן לא דיבר עם איילת מהרגע שיוצאו מהבית. במקום להסביר לה, הוא החליט פשוט לשתף אותה במשחק שהמציא, וקיווה שהמשחק ימצא חן גם בעיניה.

"תראי", הוא אמר. "לאיש שיושב על הספסל קוראים אדון לאון".

"מאיפה אתה מכיר אותו?" התפלאה איילת.

"אני לא מכיר אותו, אבל זה השם שהחלטתי שמתאים לו. אדון לאון אוהב לשבת ולהאכיל את היונים. הוא מתענגע לתקופה שבה הילדים שלו היו קטנים ויחד נהג לצאת לטייל איתם בפארק. כל צוהריים הוא מגיע לכאן ומעלה זיכרונות".

איילת הסתכלה על "אדון לאון" ואמרה - "מה פתאום! אדון לאון דואג לאיכות הסביבה. הוא שם לב שיש לאחרונה בפארק מעט ציפורים. פירורי הלחם שהוא מפזר משכנעים את הציפורים לחזור לפארק, ואז הילדים יכולים לרוץ ולהפחיד אותן".

איילת ודניאל המשיכו בסיבוב.

[מבוסס על כתבה של מיכל בן דוד והקלטת השמע מתוך כתב העת 'סימניה']